

Poslední minuta v Myanmaru

Ó má krásná Natálie,
jak se ti teď asi žije?
Pamatuješ vůbec na mě?
Potkal jsem Tě v létě v Barmě.

Tvá tvář schází mi, Natálie,
bez tebe tak smutno mi je.
Osamocen, sám a sám,
do lesa zas utíkám

V lese ovšem teskno mi je,
jen má vzpomínka tu žije.
Jsem tu jen se svými myšlenkami,
radši byl bych s tebou pod palmami.

Když jsem se tedy vrátil do Barmy
ve svěžím vánku vlnili se palmy.
Ta krásná dcera hostinského
působí žal srdce mého!

V západu slunce krásná tvá kůže,
co asi chudák jako já zmůže?
Zlatý prsten na levé ruce's měla,
dívenka tobě podobná zcela
tvojí sukně se držela.

Vzplanul jsem vzteky, tak, jako blázen,
až všechno ze stolu svrhl jsem na zem.
Jak jsi jen mohla, má Natálie?
Věřím, že svědomí tě ubije!

Bez tebe na světě nic mě netěší,
má duše nikde nenajde přístřeší.
Z útesu hledím dolů do hlubiny,
učiním-li to, bude tě sžírat pocit viny.

Pod hladinou mému srdci je ulehčeno,
mou duši netrýzní již tvoje jméno.
Pomalu nechávám vědomí své za sebou,
nechci žít vůbec, když nemohu žít s tebou.

(Veronika Hušková, Tomáš Kiryk, Jan Kuchař)